

РЕШЕНИЕ

№ 49

гр. С.З., 25.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З., II ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Румяна Б. Пенева

Членове: Иванела Ат. Караджова
Трифон Ив. Минчев

при участието на секретаря Стойка Ив. Нанева
като разгледа докладваното от Румяна Б. Пенева Въззивно търговско дело № 20215501001446 по описа за 2021 година

Обжалвано е решение № 260684 /27.07.2021 г., постановено по гр.д. № 1753/2020г. по описа на Районен съд – С.З., с което „Д.“ СД е осъден да заплати на „Е.“ АД сумата в размер на **18 427,99** лв., ведно с мораторна лихва в размер на 5 % годишно върху претендираната по главния иск с правно основание чл. 17 § 1 от Конвенция CMR сума от деня на писмената рекламация - 05.12.2019г. до окончателното изплащане, както и сумата от **2170** лв., представляваща направени по делото разноски и е **отхвърлен** предявеният иск от „Д.“ СД против З. „О.“ АД за изплащане на сумата от 18 427, 99 лв., представляваща обезщетение за липса на стокови пратки, ведно с мораторна лихва в размер на 5% годишно върху претендираната главница от 05.12.2019 г. до окончателното изплащане, като неоснователен.

Въззивникът „Д.“ СД излага подробни оплаквания против обжалваното решение, като е направено искане да се отмени решението като недопустимо и неправилно, поради нарушение на материалния закон. Посочена е съдебна практика. Претендират се разноските по делото.

В законния срок е постъпил отговор от страна на „Е.“ АД – гр. П., в който е взето становище, че жалбата и изложените оплаквания в нея са неоснователни, а решението законосъобразно и правилно. Посочена е съдебна практика. Направено е искане да се потвърди решението, а жалбата - да се отхвърли като неоснователна. Претендират се разноските пред въззивната

инстанция.

Отговор е постъпил и от третото лице - помагач ЗАД „О.“ АД, в който е взето становище, че жалбата е неоснователна, а решението законосъобразно и правилно. Претендират се разноските по делото. Направено е възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Окръжен съд – гр. С.З., в настоящият състав, след като обсъди данните по първоинстанционното и въззивното производства, намира за установено следното:

Пред първоинстанционния съд са предявен искове с правно основание чл. 17, § 1 и чл. 27, § 1 от Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR).

Ищецът „Е.“ АД моли съда да осъди „Д.“ СД да заплати сума в размер на 18 427,99 лв., ведно с мораторна лихва в размер на 5% годишно върху претендираната сума от деня на писмената рекламация - 05.12.2019г. до окончателното изплащане. Претендира разноските по делото.

Ответникът „Д.“ СД е подал писмен отговор, в който заявява, че исковата молба е недопустима, поради липса на активна процесуална и материална легитимация на ищцовото дружество и неоснователна, като излага подробни съображения.

Ответникът „Д.“ СД е предявил обратен иск против ЗАД „О.“ АД гр. С., с който моли съда при условията на евентуалност, да осъди З. „О.“ АД (трето лице - помагач на ответника и ответник по този иск) да заплати сумата от 18 427, 99 лв., представляваща обезщетение за липса на стокови пратки, ведно с мораторна лихва в размер на 5% годишно върху претендираната главница от 05.12.2019 г. до окончателното изплащане, както и направените по настоящия иск съдебни разноски, включително и заплатен адвокатски хонорар.

Окръжен съд приема, че между страните по делото е възникнало правоотношение по договор за международен автомобилен превоз на товари, като по силата на този договор превозвачът „Д.“ СД – С.З. се е задължил срещу заплащане да извърши превоз на палетирани стокови пратки в периода от 04.12.2019г. до 05.12.2019г. от товарен пункт Е. W., 1-7 S., I., 077040 - R., (eMag Склад, Страда И. 1-7, ***, Р.) до разтоварен пункт офис на „Е.“ АД, на адрес: ул. ***, Б.. Така сключеният договор е обективиран в писмена форма в CMR товарителница от 04.12.2019г.

На 04.12.2019г. стоковите пратки са били натоварени в товарен пункт Е. *** - R., (Е., Р.) на превозно средство-камион с рег. № СТ0111РК/СТ2266ЕН, с водач Г.К.П., ЕГН *****. Непосредствено след натоварването са били

поставени пломби както следва: Е. 0237319 на камиона и Е. 0274507 на ремаркетото. Договореният международен автомобилен превоз на стоки е извършен от 04.12.2019г. до 05.12.2019г., като на последната дата превозно средство-камион с рег. № СТ 0111 РК/СТ2266ЕН, с водач Г.К.П., ЕГН *****, е пристигнал в разтоварния пункт - офис на „Е.“ АД, на адрес: ул. ***, Б., където е посрещнат от служител на „Е.“ АД - Яне Валериев Младенов.

По делото е представен протокол за установена липса от камион с рег.№ СТ 0111 РК от 05.12.2019г. с вх.№ ЕП-490/06.12.2019г., подписан от водача на камиона Г.К.П., с приложени копие от описа на натоварената стока, опис на доставените и съответно приети стокови пратки и опис на недоставените - липсващи стокови пратки. При извършения на място преглед на превозно средство-камион с рег. №СТ0111РК/СТ2266ЕН е установено, че пломба Е. 0237319 е скъсана и стоковите пратки са видимо манипулирани - отворени и ограбени. Установена е липсата на 22 единични стокови пратки на стойност 3 917,76 лв. и от палет с товарен № 9097378338 с обща обявена стойност 18 770,15 лв. е установена липса на стоки на стойност 14 510, 23 лв. Приложен е опис на натоварените стоки и опис на липсващите стоки.

В производството пред РС е назначена съдебно-икономическа експертиза, чието заключение РС е възприел. Същото не е оспорено от страните по делото. Според заключението, от приложения протокол за установените липси с номерата на липсващите пратки, експертът е установил съдържанието на всяка една от липсващите пратки и стойността на стоката към момента на натоварването ѝ. При проверка в офис на „Е.“ АД, експертът е установил реда, по който става приемането на пратките и обявяване на стойността на съдържащата се във всяка пратка стока. Съгласно правилата на ищцовото дружество, когато има обявяване на стойността на стоката, задължително стоката се придружава с фактура, която трябва да се предаде на клиента. Стойността на тази фактура се записва като обявена стойност на пратката. След проверка на съответствието на стоката със записаното във фактурата се регистрира пратката със съответния номер. По този номер се определят липсващите пратки и съдържанието им. Експертът прилага и справка с описани номера на липсващите пратки, изпратените стоки и цените на стоките в момента на натоварването им. В заключението е посочен вида на липсващите стоки във всяка една от посочените пратки, както и фактурната стойност на стоките.

С оглед установяване на фактическите обстоятелства по делото са събрани и гласни доказателства. От показанията на свидетеля Г.К.П., шофьор на камиона с ремарке, се установява, че през м. декември 2019 г. натоварил от „Е.“, Р., близо до Б. стока за „Е.“, Л.. Спрял на бензиностанция с паркинг до

Г., Р., където му свършило законното време за шофиране. След 9 часовата законна пауза се включил към границата към Д., Г. - Р.. Проверил пломбите след паузата, които били здрави. Нямало скъсана пломба. Установил, че има проблем с пломбата, като пристигнал в „Е.“, Л.. Там срязал пломбата в присъствието на представител на склада в Л.. Обадили се на 112 да дойде полиция от Л.. Констатирали, че има липси и съставили на място протокол. Липсите се установили при разтоварване на товара, но няма спомен да е имало скъсана пломба.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Между страните е сключен договор за международен превоз на стоки по смисъла на чл. 1, т. 1 от Конвенцията за международен автомобилен превоз на товари, тъй като мястото на приемането на стоката за превоз и мястото на доставянето ѝ, се намират в две различни държави – Р. и Република Б.. Разпоредбата на чл. 1, § 1 Конвенция CMR регламентира предметния обхват на конвенцията, която се прилага за всеки договор за автомобилен превоз на товари с превозни средства срещу заплащане, когато мястото на приемане на стоката за превоз и предвиденото място за доставянето ѝ, така, както са посочени в договора, се намират в две различни държави, от които поне една е договаряща страна, независимо от седалището и националността на страните. Следователно, когато са налице условията за нейното прилагане, отношенията между страните по договора за международен автомобилен превоз на стоки се уреждат задължително от Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR). Конвенцията е ратифицирана за Република Б. с Указ на ДС от 29.07.1977 г., в сила от 18.01.1978 г. и са налице условията за прилагането ѝ. Поради това в настоящия случай същата намира приложение.

Във въззивната жалба са изложени доводи за липса на метариалноправна легитимация от страна на ищеца „Е.“ АД.

Съгласно чл. 13, § 1 от Конвенцията, след пристигането на стоката на предвиденото място за доставяне, получателят има право да поиска да му бъде предаден втория екземпляр от товарителницата и стоката да му бъде предадена срещу подпис. Ако се установи загуба на стоката или ако стоката не е пристигнала до изтичане на срока, предвиден в чл. 19, получателят може да предяви от свое име пред превозвача правата, произтичащи от договора за превоз.

По силата на тези разпоредби получателят „Е.“ АД може да предяви правата на товародателя по договора за превоз от 04.12.2019 г. направо пред превозвача и то от свое име /в този смисъл Решение № 48 от 12.06.2017 г. на ВКС по т. д. № 408/2015 г., II т. о., ТК/. Следователно получателят „Е.“ АД е

материалноправно и процесуалноправно легитимиран да предяви настоящия иск за обезщетение за недоставените (липсващи) стоки против превозвача „Д.“ СД. Поради това възраженията на „Д.“ СД в този смисъл се явяват неоснователни.

В настоящия случай ответното дружество излага доводи, че е налице кражба, която превозвачът не можел да предвиди, поради което не следва да носи отговорност за стойността на липсващата стока.

Съгласно чл. 17, § 1 от Конвенцията, превозвачът е отговорен за цялостната или частична липса или повреда на стоката от момента на приемането ѝ за превоз до този на доставянето ѝ, както и за забавата при доставянето ѝ. Съгласно чл. 17, § 2 от Конвенцията CMR, превозвачът се освобождава от тази отговорност когато липсата, повредата или забавата се дължат на грешки на правоимащия, на нареждане на последния, което не е резултат на грешка на превозвача, на присъщ недостатък на стоката или на обстоятелства, които превозвачът не е могъл да избегне, и последици, които не е могъл да преодолее. Съгласно чл. 18, § 1 от Конвенция CMR, доказването, че липсата, повредата или забавата са причинени от един от фактите, предвидени в чл. 17, параграф 2 е в тежест на превозвача.

В този смисъл въззивният съд намира, че съобразно горепосочените разпоредби, обстоятелството, че е налице кражба по твърдения на ответника, не е обстоятелство, което освобождава „Д.“ СД от отговорност за установените липси на превозваните стоки. Наличие на обстоятелства по смисъла на чл. 17, § 2 и § 4 от Конвенция CMR не се съдържат и в показанията на свидетеля Г.К.П.. Ето защо, ответното дружество, чиято е доказателствената тежест, не установи, че са налице обстоятелства, които да го освобождават от отговорност за установената безспорно пълна липса на част от товара, поради което дължи заплащането на обезщетение.

Съгласно чл. 23, § 1 и § 2 от Конвенция CM R, дължимото обезщетение възлиза на общата стойност от 18 427, 99 лв., явяващи се обща стойност на липсващите стоки на мястото и по времето, когато са били приети за превоз. Посочената стойност представлява сумата от стойността на липсващите 22 единични стокоси пратки на стойност 3917,76 лв. и стойността на липсващите стокоси пратки на стойност 14510,23 лв. от палет с товарен № 9097378338 с обща обявена стойност 18770, 15 лв., посочена в съставения съвместно с превозвача „Д.“ СД „Протокол за установена липса от камион СТ 0111 РК“ от 05.12.2019г. с вх.№ ЕП 490/06.12.2019г.

С оглед основателността на първоначалния иск, основателен се явява и иска с правно основание чл. 27, §1 от Конвенция CMK, където е посочено, че правоимащият може да поиска да му се заплати лихва върху сумата на обезщетението. Тази лихва се изчислява в размер на 5 процента годишно и

тече от деня на писмената рекламация до превозвача, или ако не е имало рекламация, от деня на завеждане иска в съда. Поради това ответникът „Д.“ СД следва да заплати лихва в размер на 5 % годишно върху претендираната сума от 18 427, 99 лв., считано от деня на писмената рекламация - 05.12.2019г. до окончателното изплащане.

По отношение на предявения обратен иск от „Д.“ СД гр. С.З. против ЗАД „О. „ АД гр. С..

Въззивният съд намира, че така предявеният иск е с правно основание чл. 435 от КЗ. Неточната правна квалификация на иска за застрахователно обезщетение не води до недопустимост на обжалваното решение, защото първоинстанционният съд се е произнесъл по наведеното от ищеца фактическо основание и е обсъдил релевантните за спорното материално право факти - наличие на застрахователно правоотношение и увреждане на застрахования, изразяващо се в удовлетворение на третото увредено лице.

В тежест на ищеца по предявения иск по чл. 435 КЗ е да установи наличие на валиден договор за застраховка между страните, настъпване на предвидено в договора застрахователно събитие, установяване вида и размера на причинените вреди на трети лица и изплатено от застрахования обезщетение в полза на тези лица.

Безспорно е установено, че между „Д.“ СД, като застрахован, и ЗАД „О.“ АД, като застраховател, е сключен договор за застраховка, видно от застрахователна полица № 0310-040-2019-00008 със срок на действие от 17,00 часа на 28.03.2019 г. до 17.00 ч. на 27.03.2020 г., с покритие за товарен автомобил с рег.№ СТ 0111РК, марка „Рено“, модел „Premium 410.19“. Съгласно т.2.1. застрахователят покрива отговорността на превозвача за цялостна или частична липса или повреда на превозваните товари, съгласно Конвенцията за международен автомобилен превоз на товари /за превози извън територията на Р Б./, гл.26, част 3 от ТЗ - договор за превоз и Закона за автомобилните превози /за превозите на територията на Р Б. /. В т.2.2 изрично е посочено, че застрахователят осигурява покритие и за чужди и/или наети под наем ремаркета /полуремаркета, които не са посочени в 2.1. в случай, че са прикачени към посочените в т. 2. 1. МПС.

По въпроса за характера на застрахователния договор "отговорност на превозвача на товари по шосе" е постановено по реда на чл. 290 ГПК решение № 27/29.07.2016 г. по т.д. № 2415/14 г. на ВКС, Т.К., II Т.О, в което е прието, че договор за застраховка, сключен със застраховател от превозвач, с предмет на застраховката - отговорността на превозвача за вреди от липса или повреда на стоката, нанесени от превозвача на трети лица при осъществяване на

търговската му дейност по превоз на стоки по занятие, притежава характеристиките на договор за застраховка „Гражданска отговорност“. Предмет на такъв договор е рискът от възникване на отговорност на превозвача на основания, произтичащи от неизпълнение на договор за превоз, за вреди, които не могат да бъдат предварително определени.

Не се спори, че през действие на застрахователното правоотношение между „Д.“ СД и ЗАД „О.“ АД е възникнало правоотношение по договор за международен автомобилен превоз на стоки, по което ищецът е поел задължението да извърши превоз на стоки от Р. до Б.. Това се установява от международна товарителница, в която е посочено, че стоките са били превозени от ищеца с товарен автомобил с рег.№ СТ 0111РК, марка „Рено“, модел „Premium 410.19“.

След като стоките по процесния договор за международен превоз са превозени от ищеца с товарен автомобил с рег.№ СТ 0111РК, марка „Рено“, модел „Premium 410.19“, което е предмет на застрахователна закрила по застрахователна полица, въззивният съд приема, че отговорността на ищеца в качеството на превозвач за вредите от неточното изпълнение на договорното задължение попадат в обхвата на поетата от ответника застрахователна закрила.

Безспорно е, че е налице установена липса на стоки от камион СТ 0111 РК от 05.12.2019 г. В този случай за ищеца е възникнала отговорност на основание чл. 17 от Конвенцията за международен автомобилен превоз на стоки, породена от неточното изпълнение на задължението по договор за превоз и това е факт, който представлява застрахователно събитие. Пасивът в имуществото на застрахования превозвач е увеличен в резултат на възникване на задължение за обезщетение на вредите, настъпили в резултат на неточното изпълнение на задължението по договор за международен превоз.

За да възникне в полза на ищеца - застрахован превозвач вземане за застрахователно обезщетение по сключената застраховка, която, както беше посочено по - горе е подвид на застраховката "гражданска отговорност", не е достатъчно да е възникнала отговорност поради неточното изпълнение на задълженията по договора за превоз, но е необходимо да е платено от застрахования превозвач обезщетение на третото увредено лице /на срещната страна по договора за превоз/. Това е така, защото според нормата на чл. 435 от КЗ, застрахователят дължи обезщетение на застрахования, когато последният е удовлетворил увреденото лице. С изплащане на обезщетение от застрахования превозвач възниква и вредата в неговото имущество, която подлежи на възмездяване от застрахователя.

В настоящия случай не са представени доказателства за факта, че „Д.“ СД е изплатил обезщетение на получателя на превозвания товар. Ето защо,

въззивният съд намира, че в полза на ищеца „Д.“ СД не е възникнало вземане за застрахователно обезщетение. За ищеца е възникнала отговорност от неточното изпълнение на задължението по договора за превоз, което представлява пасив в имуществената му сфера, но доколкото ищецът не е платил обезщетение, неговото имущество реално не е намалено с определена парична стойност.

С оглед изложеното, въззивният съд намира, че не е осъществен фактическият състав на чл. 435 от КЗ и предявеният иск от „Д.“ СД против ЗАД „О., АД гр. С. е неоснователен.

Предвид гореизложеното въззивният съд намира, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

Ответното дружество „Д.“ СД е направило възражение за прекомерност на заплатеното от ищеца „Е.“ АД адвокатско възнаграждение в размер на 1 430 лв.

Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата № 1, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес, възнагражденията са следните: при интерес от 10 000 до 100 000 лв. – 830 лв. +3 % за горницата над 10 000 лв. При спазване на посочените правила в настоящия случай минималният размер на адвокатско възнаграждение е **в размер на 1 082, 83 лв.** Съгласно разпоредбата на § 2а от ДР на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения на ВАС, за регистрираните адвокати по ЗДДС, дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, което се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност. За регистрацията по ЗДДС съществува публичен регистър /чл. 94 ЗДДС във вр. с чл. 80, ал. 1 ДОПК/, който е достъпен за всички. С оглед на това, непредставянето на нарочно доказателство за регистрация на адвоката по ЗДДС не е основание да се откаже начисляване на ДДС върху дължимото адвокатско възнаграждение. При извършената служебна справка в регистъра по чл. 80 ДОПК се установява, че Адвокатско дружество „Д.“ е регистриран по ЗДДС на 26.02.2008 г. и адвокатското възнаграждение се претендира с ДДС. Следователно при спазване на посочените правила, дължимото адвокатско възнаграждение с ДДС е в размер на 1 299, 39 лв. Съдът намира, че с оглед фактическата и правна сложност на делото, заплатеното от „Е.“ АД адвокатско възнаграждение в размер на 1 430 лв. не се явява прекомерно и не следва да бъде намалено до минимално предвидения размер.

На основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът определя юрисконсулско възнаграждение в размер на 200 лв. за З. „О.“ АД.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260684 /27.07.2021 г., постановено по гр.д. № 1753/2020г. по описа на Районен съд – С.З..

ОСЪЖДА „Д.“ СД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С.З., ул. *** да заплати на „Е.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. П. *** направените пред въззивния съд разноси за адвокатско възнаграждение в размер на **1 430 лв.**

ОСЪЖДА „Д.“ СД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С.З., ул. *** да заплати на З. „О.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С., ул. *** юрисконсулско възнаграждение в размер на 200 лв.

Решението е постановено при участието на третото лице - помагач ЗАД „О.“ АД, ЕИК***, със седалище и адрес на управление гр. С., ул. ***, представлявано от А.Л. и Р.Д..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____